Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. | Den 1ste September 1892. | 41de Aargang.

De skjønne Kunster.

(Af C. C. A. C.)

Som et Forsøg paa at vække en mere end almindelig Interesse for de skjønne Kunster blandt den skandinaviske Befolkning, og maaske derved indirekte ogsaa hos andre Nationaliteter her i vort velsignede og fremadskridende Utah, tillader jeg mig herved at fremsætte nogle af mine Anskuelser om sammes Betydning og Vigtighed, især for den opvoksende Slægt. Billeder og Dekoration er nu bleven en saadan Nødvendighed i vor oplyste Tidsalder, at Tegnekunsten anses som ligeberettiget med Skrivekunst og andre almindelige Skolekundskaber i ethvert tidsmæssigt Skolesystem, og derfor indtager sin Stilling som saadan i Undervisningen, og dog er der kun gjort lidt i den Retning i vore Distrikts-Skoler her i Utah. Vore højere Dannelsesanstalter, saasom Universitetet, og de forskjellige Højskoler og Seminarier, have vistnok gjort noget, men langt fra nok i den Retning, sandsynligvis af ganske naturlige Grunde, da de som oftest maa kjæmpe for deres Tilværelse af Mangel paa tilstrækkelig Interesse for Nytten og Nødvendigheden af at følge med i vor Tidsalders mægtige Fremskridt paa Kunstens og Videnskabens Omraade. Mange tro endnu, at det er en Dyd at være sparsommelig og at indskrænke sig til det blot absolut Nødvendige, som man kalder det, dermed menende Føde, Klæder, Hus, og hvad en økonomisk Husholdning daglig kræver, og dog har man næppe tænkt paa, at endogsaa fra et saadant indskrænket Synspunkt vil Øjet møde Kunstens Frembringelser i mangfoldige Skikkelser. Som et Eksempel ville vi tænke os paa et Besøg hos en almindelig dansk Farmer (Landmand) i Sanpete, som maaske er den mest konservative Del af Utah. Ved Indtrædelsen finde vi Gulvtæppet vævet af gamle Klude, men rent og dertil i forskjellige Farver og Mønstre efter Husmoderens Smag og Dygtighed. Dernæst finde vi Skilderier, Spejle, Blomster i Potter og Glas og Ramme, de sidste maaske Datterens Arbejde for

en Del. Tapetpapiret tildrager sig dernæst vor Opmærksomhed ved sit skjønne Mønster og smagfulde Farver; Møblerne og især Sengetæppet eller Quiltet, som blev forfærdiget af Søstrene under en gemytlig Sammenkomst forleden Dag, og dersom den Besøgende selv tilhører dette interessante Kjøn, der bærer Tilnavnet det smukke, saa er det en Selvfølge, at dette sidste Mesterværk især tages i Øjesyn og beundres. At det maaske i sin Tid for en stor Del har gjort Tjeneste hos Damer som Kjole eller andet Klædningsstykke, eller tjent i Armeen som Munderingsstykke, gjør intet til Sagen, thi nu har virkelig kvindelig Kunstfærdighed indviet disse gamle Levninger af Fordums herlige Dage til Plads i det Allerhelligste — Husmoderens Stolthed og Glæde — Sovekammeret.

Ingen vil kunne sige Andet, end at det Nyttige og det Smagfulde her er bragt i behagelig Harmoni uden at have gjort Indgreb i vore almindelige Begreber om, hvad der er nødvendigt. Betragte vi Husmoderens og Døtrenes Klædningsstykker, finde vi ligeledes en Mangfoldighed af forskjellige Mønstre i Tøjets Farver og andre Egenskaber saa vel som i Kjolens Facon og Udstyr efter Ejerens Smag og Evne til at forskjønne sin Person og sine Omgivelser i Hjemmet. Dækkes omsider Bordet, finde vi Tallerkener og Kopper prydede med Billeder og dertil dannede efter den mest tiltalende Model for at behage Øjet saa vel som at gjøre Nytte ved at indeholde de veltillavede Retter, der serveres. Som oftest er endogsaa disse, især Kagerne, smaa Kunstværker, fornemlig ved Bryllupsfester og andre større Sammenkomster, ja selv Ovnen staar pudset, sort som den er, saa dog smykket med støbte Blomster paa alle sine Døre.

Som Grundprincipet til alle disse her paapegede smagfulde Gjenstande i et almindeligt Landmands-Hjem fremtræder Skjønhedssans og Kunstflid. Naar dette bringes til den højeste Grad af Fuldkommenhed, kaldes det Kunst, hvad enten den, som gjør Brug af samme, er rig eller fattig, lærd eller ulærd, forstaar sig paa Kunst eller ikke. Den, som frembringer disse smukke og nyttige Gjenstande, gavner Mennesket i Almindelighed og sig selv tillige og bør anses som Samfundets Velgjører. Om man kunde tænke sig det muligt at blive pludselig hensat i en Jordkjælder, med et pjaltet Tæppe i Stedet for Dør, en Planke med uhøvlede Ben under til Stol og Sofa, en gammel Kasse eller tom Tønde til Bord og Melbeholder, og saa Klædedragt og aandelig Uddannelse i samme Forhold, da vilde man maaske tildels kunne gjøre sig Begreb om den Forandring, der er foregaaet med vore forrige Anskuelser om det Nødvendige. Vi vilde i høj Grad savne disse almindelige Husbekvemmeligheder, der nu gjør Livet behageligt og (umærkeligt maaske) forædler Sindet hos baade Unge og Gamle. Nødvendighed og en barbarisk Smag gjorde en Gang Revolveren og Bowie-Kniven til den unge Mands mest eftertragtede Smykker, og kunde han dertil føje en Ulvehale paa Hatten og et Par vældige klirrende Sporer, saa var han Dagens Løve og, som en Følge deraf, Gjenstand for Pigernes Beundring. Under selskabelige Sammenkomster søgte han at efterligne den vilde Indianers Hyl og Gebærder, og selv i Balsalen (?) fandt dette som oftest Sted i de gode gamle Dage. Men vilde man nu være til-

freds, dersom hin Tids Tilstande blev gjenoprettede? — At vi den Gang vare tilfredse og lykkelige, er intet Bevis for, at saadanne Forhold vilde være tilfredsstillende nu. Tiden har forandret baade os og vore Begreber i mange Henseender, og ethvert Skridt fremad i den rigtige Retning vil bringe os nærmere det Maal, som Gud har sat Menneskeslægten at tragte efter her i Livet med den forjættede Udsigt til videre Udvikling i det tilkommende.

Da Gud i Begyndelsen skabte Verden, gjorde han Alt „saare godt." Jordens Overflade dannede det skjønneste Panorama, hvorhen end Øjet vendte sig. Bjerge, Dale og Sletter vare prydede med Træer, Buske, Græs og Blomster, de sidstnævnte især bevidnede den store Skabers Mesterevne til at danne utallige skjønne Former og Farver til at fryde Synet, og dertil forsynede enhver med sin ejendommelige Lugt og Smag, saa vel som Helbredelsesevne for det Tilfælde, at Mennesket ved Overtrædelse blev Doden underkastet. Han var saaledes alle Gartneres og Kunstneren i Malerfagets store Mester. Han var Astronom, Geolog, Mineralog, Botaniker, Fysiolog, Læge, Lovgiver og Arkitekt fra Begyndelsen og var fuldkommen hjemme i alle Tiders saakaldte Opfindelser, Videnskaber og Kunster og maa følgelig besidde alle disse Egenskaber endnu og finde Anvendelse for dem i den Sfære, hvor han virker. Som en berømt Videnskabsmand erklærede paa sit Dødsleje, fandt han sig ligesom Barnet, der ved Strandbredden havde opsamlet nogle enkelte smukke Stene af Sandet, men endnu fandt Havet og Sandkornene i et lige uudtømmeligt Forraad. Hvad Mennesket har opnaaet ved Forsynets nedladende Styrelse gjennem seks Aartusinder er kun Lidt, i Sammenligning med det endnu Uopnaaede, men det Lidet, som er vundet, er uvurderligt som den nødvendige Betingelse for at kunne opnaa mere.

Vort jordiske Liv er bestemt til at være en Læreanstalt, i hvilken vi uddannes for det fuldkomnere herefter. Fra Vuggen til Graven gjennemgaa vi en Række Forandringer i vore Begreber og Tænkemaade, saa vel som i vor fysiske Organisation. Barnet, Manden og Oldingen er vidt forskjellige fra hverandre i Forstand og Kræfter, og som Følge deraf er deres Nydelse i Livet ligeledes. Barnets Leg passer ikke for Manden og lige saa lidt for den graahaarede Olding eller Kvinde, og dog var der en Tid, da disse Gamle glædede sig ved Legetøj, ligesom deres Børnebørn gjøre nu. Eftersom vi nærme os Dørtærskelen til Evigheden, modnes vore Begreber, og vi indse, at det Barnagtige kun passer for Børn, at vi have vigtigere Gjerninger at udføre, at vor Fremtid rækker ud over Grænserne for vor jordiske Tilværelse, og at vor Pligt saa vel som vort Ve og Vel staa i nøje Forhold til den Anvendelse, som vi have gjort eller gjøre af Tiden. De Bekvemmeligheder, som den civiliserede Del af Verden nu nyder, er en Følge af den gradvise Udvikling, som Menneskene have gjennemgaaet fra Oldtidens Barbarisme til Nutidens ophøjede Standpunkt i social Henseende, og alle Kristne tro, at Himlen, som er deres Haab, styres efter de allerfuldendteste Principer, hvorved evig Lyksalighed kun kan opnaaes og vedligeholdes. At de skjonne Kunster indtage deres rette Plads der, er maaske ikke forstaaet af den sekteriske Verden, der aandeliggjør og misfortolker alt, hvad de hellige Profeter og Apostle har skrevet om de Frelstes

fremtidige lykkelige Opholdssted, men alle Sidste-Dages Hellige burde visselig indse, at det ny Jerusalem og andre himmelske Stæder, der ere beskrevne af hellige Mænd, der bleve tilladt at beskue dem i al deres herlige Virkelighed, ikke bleve anlagte eller byggede uden Plan af ukyndige Barbarer.

Ved at læse Johannes' Aabenbaring 21de Kapitel finde vi, at en Engel førte ham „i Aanden hen paa et stort og højt Bjerg og viste ham den store Stad, det hellige Jerusalem, som nedsteg af Himlen fra Gud. Den havde Guds Herlighed, og dens Glans var som den dyrebareste Sten, som krystalklar Jaspis. Den havde ogsaa en stor og høj Mur med tolv Porte, og over Portene tolv Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers." 10—12 Vers. Disse Porte vare vendte mod Kompassets fire Hovedpunkter; de vare forfærdigede af en Perle hver, og man kan tænke sig, at de i Arbejdets Udforelse og Skjønhed ikke stod tilbage for det kostbareste Materiale. For ikke at trætte Læseren med overflødige Vidnesbyrd fra Bibelen og andre hellige Skrifter vil jeg blot bede Enhver, som maatte ønske Saadanne, at læse selv og overveje, hvad de læse. Enhver Stad bestaar nødvendigvis af en Samling af Bygninger, og følgelig maa denne herlige Stad have Bygninger, uden hvilke der neppe kunde være Tale om Stad eller Gader. Da disse sidste siges at være „belagte med rent Guld," er det en Selvfølge, at dette skjønne Metal maa have fundet rigelig Anvendelse i de Frelstes Boliger og andre Bygninger. At Ædelstene vare tilstede og udgjorde Byggemateriale for Muren udenom Staden, burde ogsaa være Vidnesbyrd nok for, at Huse, Templer og andre offenlige Bygninger vare opførte af saadanne Materialier og ved dygtige Haandværkere og Kunstnere. Vi finde, at Englen havde et Guldrør i sin Haand, hvormed han skulde maale Staden og dens Porte og dens Mur. (15de Vers.) Her finde vi Landmaaleren og maaske en Arkitekt i samme himmelske Person nedlade sig til at vise og forklare den forbausede gamle Apostel hans tilkommende Opholdssted, naar hans Mission hernede var endt. Denne herlige Stad blev ogsaa vist Abraham; thi han forventede en Stad, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud. (Heb. 11, 10.)

De Sidste-Dages Hellige ere blevne lærte, at Enok, den Syvende fra Adam, i sin Tid byggede en herlig Stad, som han kaldte Zion, og at denne Stad blev optagen til Himlen en kort Tid, før Syndfloden hævede Arken paa sine vrede Bølger, medens de Ugudelige omkom. Enhver Tænker vil uden Tvivl straks indse, at dersom dette virkelig er Tilfældet, saa maa Enok have været langt fremme i Bygningskunst og andre dermed forbundne Kunster og Videnskaber; thi at tænke sig en Stad, der kun bestod af elendige Jordhytter eller Huler i Jorden, blive overflyttet og stillet ved Siden af det hellige Jerusalem, som Johannes blev vist, og som var Guds Paulun og de Frelstes Hjem i Himlen, vilde være en Urimelighed. Om det var samme Stad eller en anden, der blev vist Johannes, vide vi ikke, men at der var en Stad, „hvis Bygmester og Forarbejder var Gud," paa Abrahams Tid, er indlysende, uden hvilken han ikke kunde gjøre sig noget Haab om at komme der. I tre Hundrede Aar vandrede Enok med Gud og blev undervist af ham; og at han saaledes kunde anlægge en Stad efter det him-

melske Monster, efter alle Kunstens og Videnskabens fuldkomne Principer, er ikke til at undres over. Derfor kunde det med Rette siges, at „dens Bygmester og Forarbejder var Gud."

Ikke længe efter blev Noa befalet at bygge Arken efter et bestemt angivet Maal og sandsynligvis medfølgende Tegning, ligesom Moses flere hundrede Aar senere blev undervist om Tabernaklet med alle dets Kar og Prydelser, og befalet at se til og gjøre (alle disse Ting) efter det Forbillede, der blev vist ham (Moses) paa Bjerget. (2 Mos. 25, 40.) Ved at læse 26, 27., 28., 29. og 30. Kapitel finde vi Herren endvidere at undervise Moses om Maal og Materiale for enhver Del af de forskjellige Gjenstande, som skulde forfærdiges af Israels Kunstnere og Haandværkere „efter det Monster eller Forbillede, som Herren viste ham paa Bjerget." Det 31. Kapitel begynder saaledes: „Og Herren talede til Moses og sagde: se, jeg har kaldet Bezaleel, en Søn af Uri, som var en Søn af Hur, af Juda Stamme, ved Navn. Og jeg har opfyldt ham meds Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab, og det i allehaande Gjerning, til at udtænke Kunstværker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber, og til at udskjære Stene, til at indfatte og til at udskjære Træ, til at gjøre allehaande Gjerning. Og jeg, se, jeg har medgivet ham Oholiab, Ahisamachs Søn, af Dans Stamme, og i hvers Hjerte, som er forstandigt, har jeg givet Visdom; og de skulle gjøre alt det, som jeg har befalet Dig." Derpaa opnævnes atter de forskellige Gjenstande, som disse Kunstnere skulde forfærdige, efter at være specielt udrustede med Guds Aand. Her var saaledes inspirerede Guld- og Sølv- samt Kobberarbejdere, eller Kunstnere, under Vejledning af Moses, Profeten, og hans Medhjælpere, der vare „opfyldte med Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab, og det i allehaande Gjerning, til at udtænke Kunstværker, etc. Dersom derfor Herren havde gjort ligesaa med Enok og hans Folk, og de i Løbet af flere Aarhundreder fik praktisk Uddannelse i Kunst og Videnskab under Herrens umiddelbare Vejledning, er det ikke til at undres over, at Staden kunde findes værdig til en Plads i en højere Sfære, især da hin frygtelige Begivenhed — Syndfloden — var forhaanden.

Bygningskunst (Arkitektur), Billedhuggerkunst, Malerkunst og — som Grundlag for alle disse — Tegnekunst var saaledes himmelske Videnskaber, der vare, ere og altid ville udfordres for at gjore Mennesket Livet behageligt og nyttigt, og er i praktisk Anvendelse baade i Himlen og paa Jorden blandt alle Fornuftvæsener, som har gjort Fremskridt i intellektuel Henseende.

Da Salomon skulde til at bygge det verdensberømte Tempel i Jerusalem, lod han et Gesandtskab anmode Kongen af Tyrus om at sende kyndige Arbejdere og Kunstnere til at overtage Ledelsen af dette store Foretagende. At Israeliterne vare Herrens udvalgte Folk og Salomon selv maaske den vigtigste Monark paa sin Tid, dygtiggjorde dem ikke til Tempelbygningsarbejdet med dets mange kostbare Kunstværker. Herren havde visselig givet Salomon stor Visdom i mange Henseender og dertil megen Rigdom paa Guld, Sølv og andre Kostbarheder, men sin Visdom anvendte han ved denne Lejlighed til at søge den fornødne Hjælp blandt Nabokongens den Gang mere civiliserede Folk, Fønicierne. Jøderne vare formodenlig

den Gang som nu, et Handelsfolk, der kun brød sig om at lære den hurtigste Maade at tjene Penge paa, og derfor ikke uddannede sig i Kunst eller Videnskab ud over det absolut nødvendige. „Og Salomon sendte til Huram, Kongen i Tyrus, og lod ham sige: ligesom du gjorde mod David, min Fader, og sendte ham Ceder til at bygge sig et Hus at bo i, saa gjør og mod mig. Se, jeg vil bygge Herren min Guds Navn et Hus og hellige det for ham til at bringe Røgoffer for Herrens Ansigt med Røgelse af kostbare Urter, og til bestandig at fremlægge Skuebrød og til Brændofre om Morgenen og om Aftenen, paa Sabbaterne og Nymaanerne, og paa Herrens, vor Guds, bestemte Tider; dette skal evindelig paahvile Israel, og det Hus, som jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guderne . . . . Saa send mig nu en kyndig Mand til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber og i Jern og i Purpur og Skarlagen og blaat Uldent, og En, som forstaar at gjøre udskaaret Arbejde, og som kan være sammen med de kyndige Mænd, som er hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, har beskikket . . . . Da lod Huram, Kongen af Tyrus, sige i et Brev, han sendte til Salomon: fordi Herren elsker sit Folk, har han sat Dig til at være Konge over dem. Fremdeles sagde Huram: lovet være Herren, Israels Gud, som har gjort Himlen og Jorden, at han gav Kong David en viis Søn, som har Forstand og Klogskab, som skal bygge Herren et Hus og sit Rige et Hus; saa sender jeg nu en viis Mand, som har Forstand, nemlig Huram-Abi; han er Søn af en Kvinde blandt Dans Døtre, og hans Fader er en Mand fra Tyrus, og han forstaar at arbejde i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Sten og i Træ, i Purpur, i blaat Uldent og i kosteligt Linklæde og i Skarlagen og at gjøre allehaande udskaaret Arbejde og at udtænke allehaande Kunstværker, som opgives ham, at han kan være sammen med dine kyndige Mænd, med min Herre Davids, din Faders, kyndige Mænd." (2 Krøn. 2, 3.—14.)

Saaledes se vi atter, at der udfordres Uddannelse og tilbørlig Dygtighed i Kunst og Haandværksarbejde for at bygge Herren et Hus paa Jorden, i hvilket de Ordinanser kunne udføres, som ere nødvendige for Menneskenes Frelse baade her og hisset. Fromhed og Gudhengivenhed alene, i almindelig Forstand, vil ikke sætte Nogen i Stand til at udføre Arbejde, hvortil der behøves mangeaarig Uddannelse og praktisk Øvelse, selv med en Salomons Visdom og Rigdom tilføjet. Hvad Salomon ikke kunde finde hos sit eget Folk, maatte han erstatte med at indføre fra Naboriget, hvilket vistnok var meget ydmygende baade for Salomon og hans Folk. Saaledes har det vist sig ogsaa i vor egen Tid desværre.

Af det Foregaaende vil man se, at Herren ikke anser menneskelig Kunstfærdighed blot som en Luksus-Videnskab, der tør komme i Anvendelse som Tidsfordriv, men derimod baade som nyttig og nødvendig til Opnaaelse af timelig og evig Lyksalighed, i Forbindelse med vor aandelige Udvikling i andre Retninger. Vi mene ikke hermed, at alle Mennesker maa uddanne sig til Kunstnere for at kunne blive frelste i Guds Rige, men at Nogle som dertil ere begavede, skulle udvikle disse Talenter ligesom alle andre Gaver, som Gud giver Mennesket til sit Riges eller hele Menneskehedens Gavn. Pauli fortræffelige Lignelse om Legemets forskjellige Lemmer kan

med god Virkning ogsaa anvendes i social Henseende paa Stats-Legemet, dog i en lidt forandret Form. „Men Aandens Aabenbaring gives hver til det, som er nyttigt. . . . Gud har sat i Menigheden: først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Profeter? Monne Alle være Lærere?" osv. (1 Cor. 12, 7. 28. 29.) Her vil jeg fortsætte denne Lignelse, saaledes som den finder Anvendelse i Statssamfundet eller i Kirken i Forbindelse med sammes timelige Udvikling. Guds Aand udruster Menneskene med mange forskjellige Talenter eller Evner, til Gavn og Glæde for alle hans Børn paa Jorden, ligesom han gav dem Evangeliet med alle dets aandelige Gaver, skjøndt ikke Alle drage Nytte af dem i samme Grad eller paa samme Tid. Nogle udrustede han (Guds Aand) med stor Visdom til at udfinde Naturens skjulte Skatte paa Videnskabens Omraade, Andre begavede han som Arkitekter, Ingeniører, Talere, Statsmænd, Digtere og Kunstnere, atter Andre gav han Evne som Landbrugere og Kvægopdrættere, saa vel som Geni i de forskjellige Haandværksfag, „men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han (Aanden) vil."

Her spørger jeg med Paulus: Monne Alle være Kunstnere? Monne Alle være Haandværkere? Eller monne Alle burde være Farmere? „Legemet (Samfundet) er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet? og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øje, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem i Legemet, eftersom han vilde. Dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? men nu ere der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Øjet kan ikke sige til Haanden: jeg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: jeg har eder ikke behov; meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes de skrøbeligste."

Saaledes kan ikke den ene Samfundsklasse sige om en eller flere af de andre, at fordi de ikke tilhøre samme, at de da ere enten unødvendige eller i alle Tilfælde mindre værdifulde Elementer af Samfundet. Landbruget er vistnok blandt de allervigtigste Forretningsgrene i Samfundet og maaske dets vigtigste Grundlag, og ligesom Roden, der giver Træets Stamme og Grene Næring og Kraft til at bære Frugt, dog kan det ikke nægtes, at det er for Frugtens Skyld, at Træet blev plantet, ej heller at det jo er for at faa nyde Frugterne af en fremskreden Civilisations mange Industrigrene, at Landmanden taalmodig dyrker Jorden og venter paa sin Løn, indtil Høsten. Var det ikke saa, da vilde han nøje sig med Sten- og Træredskaber og Husgeraad ligesom vore Fædre i Oldtiden; thi, selv om han var en Slags Tusindkunstner, der kunde bruge Økse, Sav og andre af den nyere Tids Tømmerværktøj, saa kunde han dog ikke frembringe Jernet eller forfærdige Værktøjet selv. (Fortsættes.)

Den 1ste September 1892.

Bagtalelse.

Til Jesu Kristi Evangelium henhører alt Godt, og som Sidste-Dages Hellige er det blevet os lært, at vi skulle søge efter Alt, som er ædelt og ophøjende i sin Natur, samt at Enhver maa „være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Godt mod Alle."

Den, som annammer Evangeliet rettelig, som kommer ind „ad Døren i Faarestien," modtager den Helligaands Gave; ved dens Lys vil han være i Stand til at gaa fremad og tiltage i Visdom og i Alt, som er Godt, saa længe han lever. Jesus sagde: „Jeg er Døren; dersom Nogen gaar ind ved mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og ud og finde Føde." Der udfordres kun vor egen Attraa og Vilje, forenet med saadanne Gjerninger, som ville formaa den gode Aand til at være vor stadige Ledsager, for at vi kunne udføre, hvad der kræves af os, saa at vi tilsidst kunne opnaa det forønskede Maal. Menneskene ere altsaa for en stor Del deres egen Skjæbnes Afgjørere; de kunne, saa at sige, selv danne deres Himmel, eller selv paadrage sig Fordømmelse.

Naar Livet betragtes fra et saadant Synspunkt, har Menneskenes egne Handlinger meget at sige med Hensyn til deres Fremgang i enhver Retning. Det, som kan betragtes for at være af ringe Vigtighed eller af liden Betydning, vil udgjøre Meget, naar det kommer til at danne og fuldkommengjøre Ens Karakter. Dette er saaledes vor Undskyldning for, at berøre det Emne, vi have valgt.

Bagtalelse er Rod til meget Ondt iblandt Folk, og den skader ikke alene den, som bagtales, men tillige dem, som i den Grad forglemme deres Pligter mod Næsten, at de, istedet for at beherske deres Tunge, regjeres af den. Vi skulde ønske, at Enhver vilde tage dette i Betragtning og derved lære Visdom. Dersom man ønsker at føle sig glad og tilfreds, maa man gjøre det, som er rigtigt og retfærdigt, thi slette Handlinger eller ond Tale tjene kun til at forøge Ufreden og til at fremkalde Uenighed, Trætte, Strid og Kiv. Det er muligt for Alle at vide og forstaa, naar de handle i Overensstemmelse med Guds Aand, thi den bringer altid Fred og Tilfredshed i Sindet; Menneskene kunne saaledes selv være i Stand til at afgjøre, om deres Gjerninger ere gode eller onde. Vi ville spørge dem, som bagtale deres Næste, om de derved føle Tilfredshed, og at de ere i Besiddelse af den gode Aand, eller om de tro, at denne Fremgangsmaade har gode Følger. Svaret er: sikkerlig ikke. Eftersom dette er Tilfældet, hvor sande ere ikke Vismandens Ord, idet han siger: „Den, som bringer ondt Rygte ud, er en Daare." Han er en Daare, fordi han tilintetgjør den Kjærlighed og forstyrrer den stille Fred, som ellers skulde være raadende i hans eget saa vel som i Andres Bryst, og paa denne Maade stifter Uenighed og Splid. Vismanden nævner, idet han opregner syv Laster, som Menneskene skulde fly, og

som han siger Herren hader, og som ere en Vederstyggelighed for hans Sjæl: „En løgnagtig Tunge; et Hjerte, som optænker uretfærdige Tanker; Fødder, som haste med at løbe til det Onde; den, der som falsk Vidne taler Løgn, og den, som kommer Trætter afsted imellem Brødre."

Herrens Aand vil ikke bo i urene Templer, ejheller vil den stride med en løgnagtig Tunge. Dersom de Hellige ønske at være i Besiddelse af den Helligaand, maa deres Tale være ren, og de maa ikke bagtale Nogen eller udsprede onde Rygter om deres Brødre eller Søstre; derved, saa vel som ved at holde deres Legemer rene og ubesmittede fra Verdens Laster og Vederstyggeligheder, ville de nyde den Helligaands beroligende Indflydelse og være i Stand til at fatte og forstaa den stille, sagte Hvisken, der kommer fra Gud. De, som ikke ere saaledes stillede, skulde omvende sig, at ikke det Lys, som en Gang var tændt i deres Hjerter, skal slukkes, og de saaledes blive et Rov for Mørkhedens Magter, og udelukte fra Guds Naade.

Lad de Hellige erindre Petri Ord: „Den, som vil elske Livet og se gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig." Kom ihu, at „naar der intet Ved er mere, udslukkes Ilden; og naar der ingen Bagtaler er, stilles Trætte." Bagvaskelse og tankeløs Tale er lig Ved, som lægges paa Ilden; ligesom denne vilde slukkes, dersom der ikke tilføjedes noget Ved, ligesaa vilde mange af de Ubehageligheder, som for nærværende eksistere, blandt de Hellige, ophøre, dersom Enhver især vilde tage en fast Beslutning om, at de i Fremtiden ikke vilde befatte sig med at tale Ondt om noget Menneske eller at lade Munden løbe til Unytte. Lad enhver Sidste-Dages Hellig lære, kun at sige det om Næsten, som er sandt, og endog dette alene, naar og hvor Omstændighederne fordre det. De Hellige ere forpligtede til baade overfor Herren, dem selv og deres Brødre og Søstre at lære at holde deres Tunge i Tømme. Alle kunne ved at anraabe Herren om hans Bistand, og ved stedse at bestræbe sig for at sætte deres gode Beslutninger i Udførelse, sejre over deres Svagheder og onde Tilbøjeligheder, og naar Sejren er opnaaet, ville de saaledes være i Stand til at bevise deres Medmennesker, at deres Tro ikke var forgjæves.

Til de Hellige i forrige Dage blev det sagt: „Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig." Det Samme er anvendeligt til de Sidste-Dages Hellige. Det Arbejde, som paahviler de Hellige med Hensyn til at overkomme deres Fejl, bidrager til at styrke dem; dersom de blot have Vilje og Taalmodighed til at beherske sig selv og overvinde det Onde, og hvis de ikke have disse Dyder, hvormeget bedre ere de end Verdens Mennesker?

Der er nok at udføre for Alle. Lad først Konference-Præsidenterne, Missionærerne, Lærerne og Præstedømmet i Almindelighed adspørge sig selv angaaende deres Stilling med Hensyn til dette Onde, Bagtalelse, derpaa lad dem lære Folket desangaaende, og lad Folket lytte til deres Raad og Lærdomme og omvende sig og efterleve Herrens Tjeners Ord, idet han siger: „Aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er

indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sjæle salige." Dersom dette sker, vil Alt være vel, og Enighed og Kjærlighed vil tiltage blandt os som et Folk.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste John A. Andersen skriver fra Frederikshald, Norge, den 30te Juli: „Jeg er taknemmelig til Herren for den Lejlighed, jeg har, at være i mit Fødeland som Missionær og virke for at udsprede Sandheden blandt mine Landsmænd. Her slumre mine Forældre og Søskende i Graven, og mange høj-tidelige Minder oprinde for mit Blik ved at tænke paa hensvundne Tider. Jeg har talt med mange gamle Bekjendte angaaende Evangeliet, og jeg haaber, at nogle af disse ville undersøge samme; men her eksisterer saa mange forskjellige Meninger med Hensyn til Guds Ord, at man kan med Sandhed sige, at de „tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb." Jeg finder det meget svært at faa Folk til at forstaa og anerkjende, at Præstedømmet med Fuldmagt fra Himmelen er nødvendigt i vore Dage. Broder Brynte Andersen og jeg have været flere Ture ude paa Landet og solgt mange af vore Bøger og Skrifter. Evangeliet har været prædiket heromkring over 40 Aar, og Mange have an-nammet Sandheden. Jeg nyder godt Helbred, og mit Ønske og min Bøn er, at jeg maa nyde Aanden af mit Kald, saa at jeg kan udføre meget Godt for Guds Værks Fremme."

I et Brev, dateret Liverpool den 10de August, skriver Ældste P. Sørensen Følgende: „Det er med stor Glæde i mit Sind, at jeg skuer tilbage paa den Tid, jeg har tilbragt i mit Fødeland, og paa det Arbejde, som jeg, i min Ring-hed, har udført i Missionens Tjeneste. Jeg maa sige, det var med en vis Grad af Vemod, at jeg bød mine mange Venner Farvel, men paa samme Tid ser jeg med Glæde hen til den Dag, da jeg, formedelst Herrens Naade, skal samles med mine Kjære i Bjergenes Dale."

Fra Gøteborg skriver Ældste C. G. Anderson den 16de August: „Vore Forsamlinger her ere, efter Omstændighederne, meget godt besøgte, dog er der uden Tvivl Mange, som ere forhindrede fra at komme paa Grund af, at det er den travle Aarstid. Om en liden Tid agter jeg at rejse til Øen Orost i Katte-gattet. Det er bleven mig fortalt, at ingen af vore Ældster har nogensinde været der, og jeg haaber, at jeg maa være i Stand til at finde i det Mindste nogle af de Oprigtige i Hjertet der."

Ældste H. F. Liljenquist skriver fra Liverpool den 24de August: „Vi an-kom hertil Mandag den 22de August efter en behagelig Rejse over Nordsøen. Efter at have vundet saa mange gode og trofaste Venner er det ikke at undres over, at jeg siger, det var med forunderlige Følelser, jeg betragtede den talrige Skare, som viftede os deres sidste Farvel, da Damperen forlod Kjøbenhavn, men den Overbevisning, jeg har fra Herren, som, da jeg modtog mit Kald, over-tydede mig om Nødvendigheden af at gaa til et fremmed Land og forkynde Sandheden for mine Medmennesker, og formedelst hvilken jeg, ved Guds Hjælp,

har arbejdet for Evangeliets Sag, gav mig Vished om, at Alt og Alle staar i Guds Haand, og at, hvad han gjør, eller hvad hans Tjenere udføre i hans Navn, vil kun tjene til Menneskenes Nytte. Brødrene N. Borgesen, Michael Johnson og Thor C. Nielsen fremsende tillige med mig deres Hilsen til Brødrene paa Kontoret saa vel som til alle de Hellige i Kjøbenhavn."

Konferencemøder.

Efteraars-Konferencemøderne afholdes:

I Aalborg	den	17de og 18de	September
„ Aarhus	„	24de og 25de	„
„ Malmø	„	8de og 9de	Oktober
„ Gøteborg	„	22de og 23de	„
„ Christiania	„	29de og 30te	„
„ Stockholm	„	5te og 6te	November
„ Kjobenhavn	„	12te og 13de	„

Ankomst af Missionærer.

Ældste Charles John Wahlquist, Charleston, Wasatch County, Utah, ankom til Kjøbenhavn fra Utah via Liverpool den 29de August.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste A. G. Johnson fra at arbejde i Gøteborg Konference;

Ældste Christian Meyer fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste Jacob Broman fra at arbejde i Stockholms Konference;

Ældsterne A. E. Christensen og Peter Christensen fra at arbejde i Christiania Konference.

Beskikkelse.

Ældste Charles John Wahlquist beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Mauritz Petersen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Besøg i Arizona.

Profeten Esaias siger: „I de kommende Dage skal Jakob slaa Rødder, Israel skal blomstre og faa Knopper; og de skulle fylde Jorderige med Frugt.“ (27, 6.) „Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig blomstre som en Rose.“ (35, 1.)

De Sidste-Dages Hellige tro paa disse saa vel som paa andre Spaadomme, forudsagte af Herrens inspirerede Profeter, og have bevist deres Tro af deres Gjerninger. At den øde Mark ved deres Flid og Guds Velsignelser har blomstret og blomstrer som en Rose, er et Faktum, som den hele civiliserede Verden kjender. De have ikke alene bevist, at Andre end de uciviliserede Røde kunne leve i Utah, men „Grenene gaa op over Muren;“ saaledes findes der for Nærværende fire organiserede Stave af Zion i Arizona, det mod Syd tilstødende Territorium til Utah. I deres Bestræbelser for at frembringe Livets Fornødenheder her, og for at være behjælpelige med at opfylde Profetiens Ord, have de Hellige nydt Guds Velsignelser. De Fleste anse deres Bosættelse der, saa vel som saa mange andre Steder, som en Mission, og uden dette vilde der ikke findes Mange, der vilde udsætte sig for de mange Ubehageligheder, forbundne med Nybyggerlivet.

Det er ikke vor Hensigt i denne Artikel omstændeligt at skildre Forholdene blandt de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard, men, for at de Hellige i Skandinavien kunne faa et lidet Indblik i, hvad vore Trosfæller udføre for at forfremme Herrens Sag i dette fjerntliggende Land, give vi følgende Uddrag af en Beretning af Præsident Geo. Q. Cannon i Juvenile Instructor om et Besøg, som han tilligemed Præsident Joseph F. Smith, George Reynolds, en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, og Ældste Arthur Winter, Kirkens Stenograf, aflagde dertil, idet de forlode Salt Lake City den 28de Juni d. A. for at overvære en Konference i Arizona. De berette:

Pinetop Gren er i Snowflake Stav og er beliggende næsten paa det højeste Punkt af Mogollan (udt.: Mokion) Bjergene i Arizona Territorium. Det var bestemt nogle Maaneder i Forvejen, at General-Konferencen for de 4 Zions Stave i Arizona skulde afholdes her den 3dje Juli 1892.

Intet usædvanligt hændte paa vor Rejse forend Torsdag Aften den 9de Juli, da et voldsomt Skybrud fandt Sted og fremkaldte en stormende Vandflod. Vandmængden var saa betydelig, at Gjerderne paa begge Sider af Jernbanen vare aldeles oversvømmede, og paa somme Steder var endog hele Jernbanesporet under Vand. Et Sted maatte vi passere en Jernbro, som Vandet aldeles stod over. Jernbanepersonalet standsede Toget og traf Forholdsregler for at undersøge, om Broen var der, eller om den var skyllet bort, og da de fandt den endnu staaende, besluttede de at kjøre Toget over, hvilket ogsaa med stor Forsigtighed lykkedes.

Herfra gik det alt vel til omtrent Kl. 10 samme Aften. Vi vare lige gaaede til Sengs, da Toget pludseligt standsede med et heftigt Kast, og vi følte os forvissede om, at Noget var hændt. Lokomotivet og Tenderen (Kulkarren) passerede en Træbro, hvilket foraarsagede, at denne gav efter paa

Grund af, at Vandet havde gjennemblødt Grundvolden, men Toget var i en saa stor Fart, at Lokomotivet og Tenderen passerede, skjøndt, saa snart de vare komne over Broen, faldt de begge om paa Siden, og de to Bagagevogne, som vare næst ved Tenderen, faldt gjennem Broen, medens Resten af Toget (Passagervognene) stod tilbage. Lokomotivføreren og Fyrbøderen bleve slyngede i Vandet, men det lykkedes dem at undkomme uden at blive saarede. De Mænd, som vare i Bagagevognene, lede intet synderligt ved deres bratte Fald. Alle de øvrige Passagerer og Passagervognene vare slupne aldeles uskadte fra denne pludselige Katastrofe. Vi vare nodsagede til at forblive der omtrent 14 Timer, forend et Tog fra Albuquerque kom os til Hjælp. Vi fortsatte nu vor Rejse. Et Jernbanetog, som havde forladt La Junta kort Tid for os, havde været ude i den værste af den samme Storm, og Haglene, der vare saa store som smaa Valnødder, havde slaaet itu 36 af Vognenes Vinduer.

Paa Grund af Stormen kom vi ikke til Holbrook Station (hvorfra vi skulde rejse videre med anden Befordring til Snowflake) førend omtrent Kl. 3 Lørdag Morgen — 12 Timer senere, end vi havde gjort Regning paa. Derfor, i Stedet for at være Natten over i Snowflake, 32 Mile (eng.) fra Holbrook, som vi havde tænkt os, maatte vi kjøre lige til Pinetop den Dag, dersom vi skulde have den Fornøjelse at overvære Gudstjenesten ved Konferencen Sondag Morgen.

Brodrene J. R. Hulet og Joseph Fish, som vi havde telegraferet til, modtoge os ved Stationen i Holbrook, og vi fandt, at Jesse N. Smith, Præsident for Snowflake Stav, og Broder John Hunt fra Snowflake havde været der og ventet paa os siden Dagen forud.

Efter en tolv Miles (eng.) Rejse ankom vi til Byen Woodruff, hvor vi bleve hjertelig modtagne af Biskop Levi M. Savage. Blandt alle vore Nybygder i Arizona findes der ingen, som jeg er bekjendt med, der har større naturlige Hindringer eller Vanskeligheder at kjæmpe med, end denne lille By. Den er beliggende ved Little Colorado Floden. Seks Forsøg have været gjorte for at dæmme denne Flod, men alle Dæmninger med Undtagelse af den sidste ere blevne skyllede bort. Vi betragtede den nærværende Dæmning med stor Interesse, eftersom den i Sandhed er et Kjæmpearbejde for saa liden en By. Værket har hidtil kostet 59,000 Kroner, og for En, som er ubekjendt med denne Flods Voldsomhed under Regnperioden, vil denne Dæmning sikkerlig blive anset for at være stærk nok til at modstaa alt det Vand, som kunde indeholdes indenfor denne Flods Bredder, og ved at forstærke Dæmningens svagere Punkter tro vi, at den kan staa for en meget stærk Vandflod.

Woodruff er en smuk lille By, og Markens Afgrode, som vi saa der, var god.

Vi ankom til Snowflake omtrent Kl. 12,30 Efterm., en Afstand fra fornævnte By af omtrent 20 Mile. Der er intet Vand fra Holbrook til Snowflake undtagen ved Woodruff. Landet er som en Ørken, og Vejen er knudret og stovet. Det blev os fortalt, at Regnen vilde snart indfinde sig, og at ti Dage derefter vilde Landet alle Vegne faa et aldeles anderledes Udseende, eftersom Græsset vilde skyde frem kort efter, at Regntiden begynder.

Jeg blev meget behageligt skuffet

med Hensyn til Udseendet af Byen Snowflake. Som et Hele overgaar Alt der mine Forventninger. Der er baade Frugt- og Skyggetræer i Overflødighed. Denne By, saa vel som Taylor, er beliggende ved Silver Creek, en af Little Colorado's Bifloder.

Vi forbleve i Snowflake et Par Timers Tid, skiftede Heste og fortsatte vor Rejse. Landskabet langs Vejen er yndigt; Fyrre-, Ceder-, Enebær- og Egetræer findes i stor Mængde, og det Hele frembyder de skjønneste Naturbilleder. Dersom Vand paa nogen Maade kunde forskaffes, kunde flere Byer blive anlagte langs hele denne Strækning. Klimaet er mildt, der er Tømmer i Overflod, og Jordbunden er god og paa mange Steder let at opdyrke; men der mangler Vand. De faa Steder, hvor Vand findes, ere i stor Værdi, og de ere alle optagne.

Skovene strække sig i Hundreder af Mile, og i dem forefindes Dyr (af Hjorteslægten), vilde Kalkuner og andet Vildt. Tegn paa vulkanske Udbrud ses alle Vegne; paa somme Steder er Jorden bedækket med vulkanske Stene.

Vi spiste Aftensmad hos Broder Theodore Turley, som bor 21 Mile fra Snowflake og 15 fra Pinetop. Disse 15 Mile rejste vi ved Maaneskin og ankom til Pinetop omtrent ved Midnat; vi havde saaledes tilbagelagt omtrent 70 eng. Mile over daarlige Veje i Dagens Løb.

Rejsen var meget trættende, og vi vare alle glade over, at vi nu kunde hvile os lidt; og Præsident Jesse N. Smiths og Biskop John Hunts Familjer viste os al den Opmærksomhed, de kunde.

Da vi stod op Søndag Morgen den 3dje Juli, bleve vi forbausede over de store Forberedelser, der vare gjorte af den hertil nedsatte Komite for at modtage de Besøgende til Konferencen. En meget smuk Pavillon var bleven opført med bekvemme Siddepladser for 1,000 Mennesker. Forskjellige midlertidige Boliger vare opførte, og Telte, Vogne, Løvsale o. s. v. benyttedes af de Tilstedeværende til deres Bekvemmelighed. Showlow Creek forsynede de Forsamlede med godt og rent Drikkevand. Det var i Sandhed et malerisk Skue at se de forskjellige Lejrbaal rundt omkring, og Pavillonen i Midten. En bragtes uvilkaarlig til at tænke paa gamle Tider, da lignende Syner vare mere almindelige iblandt os end i den senere Tid.

Det var en god Beslutning, at Folket fra de forskjellige Dele af Arizona skulde forsamles her paa denne yndige Plads, hvor der var saa kjøligt og behageligt. Hensigten med Sammenkomsten var at blive bekjendte med hverandre, at veksle Ideer, modtage Belærelse, og paa samme Tid have en Udflugt. Men for Nogles Vedkommende af dem, som gave Møde, var det forbundet med megen Møje og mange Besværligheder. Præsident C. J. Robson med hans Raadgiver Henry C. Rogers og et Selskab af 63 Sjæle, som var kommen til Konferencen i 14 Vogne, havde været 14 Dage undervejs og rejst 12 Dage. De vare komne fra Maricopa Stav, en Afstand af 240 Mile, over de værste Veje, som findes i Arizona. Kvinderne og Børnene havde naturligvis mest følt Rejsens Møjsommelighed, men i nogle Tilfælde havde Rejsen bidraget til at styrke Helbredet hos dem, som førend de toge afsted ikke vare saa stærke. Fra St. Joseph Stav vare Præsident Christopher Layton, hans Raadgivere W. D. Johnson og M. H. Merrill,

samt Patriark Philemon C. Merrill komne med 116 Personer — blandt disse var Søster Merrill, 75 Aar gammel; de havde rejst i 25 Vogne 150 Mile over en meget daarlig og knudret Vej. Fra St. Johns Stav bragte Præsident David K. Udall og hans Raadgivere Elijah N. Freeman og William H. Gibbons et Selskab af 440 Personer; de vare komne 50—60 Mile, men Rejsen havde ikke været saa trættende for dem, eftersom de havde haft bedre Veje og en kortere Afstand. Fra Snowflake Stav indfandt sig foruden Præsident Jesse N. Smith og hans Raadgiver Lorenzo H. Hatch (hans anden Raadgiver, Ældste Joseph H. Richards, er fraværende paa Mission) 529 Sjæle. Der var saaledes i det Mindste 1148 Medlemmer af Kirken tilstede, hvilket Antal, naar vort Selskab regnes med til, udgjorde 1152; og eftersom der var mange Fremmede tilstede fra Camp Apache og omkringliggende Steder, var der ikke mindre end 1200 Sjæle tilstede ved denne Konference.

Forsamlinger for Alle bleve afholdte Søndag, Mandag og Tirsdag. Foruden disse vare ogsaa Præstedømsforsamlinger, een Forsamling af de Halvfjerds, samt een i Søndagsskolens Interesser, afholdte. Den 4. Juli blev fejret med alle de Ceremonier, som i Almindelighed overholdes ved Højtideligholdelsen af vor Nations Frihedsdag. Biskop Hansens Søn havde klatret op ad et meget højt Fyrretræ og afhugget Grenene, saa at dette Træ kunde bruges som en Flagstang, og fra dets Top vajede det kjære amerikanske Flag lige fra Dagens Frembrud under Vaabenskud og Musik.

En af de mest interessante Begivenheder fandt Sted efter Konferencens Slutning. Mange af de Hellige havde bragt deres Børn meget lange Veje, for at de skulde se de to Medlemmer af Kirkens øverste Præsidentskab, eftersom Forældrene tænkte, at det maaske vilde vare mange Aar, førend de kunde have en lignende Lejlighed. Det var derfor bestemt, at førend Folket forlod Konferencen, skulde de Alle, Unge og Gamle, have Lejlighed til at hilse paa os. De Hellige og deres Børn forsamledes derpaa, Medlemmerne af een Stav ad Gangen, i Pavillonen. Som de kom frem, een Familje ad Gangen, bleve de præsenterede af Stavspræsidenterne og Biskopperne til Brødrene fra Utah. Det var et højst rørende og interessant Skue, og mange af de Smaa ville maaske aldrig forglemme denne Begivenhed. De mange Fremmede, som vare tilstede, vare dybt rørte derved, ja, den, der kunde iagttage et saadant Skue uden med dyb Sindsbevægelse, maatte være En, som havde tabt al sin Følelse.

I det Hele var Sammenkomsten en saadan, som aldrig vil forglemmes, og Alle, som udtalte sig desangaaende, sagde, at de følte sig storligen erstattede for al deres Besvær ved at samles tilsammen.

Intet af videre Vigtighed hændte paa vor Tilbagerejse fra Lejren i Pinetop, med Undtagelse af, at en meget heftig Regnstorm overfaldt os omtrent ti Mile førend, vi kom til Snowflake.

Jeg kan ikke tænke mig Noget, der kunde bevæge et Folk til at udsætte sig for de mange Farer og Besværligheder, som ere forbundne med Nybyggerlivet, og nedsætte sig paa saadanne Steder som nogle af dem, der findes i Arizona, uden den religiøse Hengivenhed, som altid har gjort og gjør sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige i Alt, hvad de have

foretaget og foretage sig i disse Dale og Orkener, lige siden den 24de Juli 1847, da de første Hellige ankom til Salt Lake Dalen.

Under alle de Prøver og Gjenvordigheder, som de maa underkaste sig for at opbygge og vedligeholde disse Steder, ere de Hellige stedse besjælede med en Overbevisning om, at de derved udføre en Mission, og at de paa denne Maade ere Redskaber i Herrens Haand til at forfremme Guds Værk, grundfæste hans Rige og fremskynde Zions Forløsning.

Blandinger.

Oberst Dodd's Ekspedition imod Kong Behanzin synes at skulle have Held med sig. I en Styrke af 1300 Kombattanter og 2000 Dragere er den den 17. ds. brudt op fra Porto Novo. Undervejs har Ekspeditionen bombarderet Takon, som er en af Fiendens vigtigste Forskansninger. Han er senere marscheret imod Sakele, en af de største Byer i Dahomey.

Den engelske Videnskabsmand, Sir Francis Galton, har nylig i Times udtalt, at han anser det for muligt gjennem store Spejle, der tilbagekaste Solens Straaler, at frembringe Signaler, som gjennem Teleskop kunne opfattes fra Planeten Mars. Han har udregnet, at Spejlfladen for at kunne opfattes fra Mars gjennem et Teleskop af samme Størrelse som det, der findes i Licks Observatorium, maatte være 15 Alen i Bredden og 25 i Længden; men en langt større Spejlflade kan med Lethed skaffes tilveje.

Sir Galton foreslaar nu, at Signalet en, to, tre gjentagne Gange Aar efter Aar skal sendes til Mars, og dersom Indbyggerne paa denne Planet ere lige saa intelligente og udviklede som Jordens Indvaanere, vil man kunne vente en, to, tre tilbage som Svar. Siden kan man altid tales yderligere ved. Som det vil være Læserne bekendt, er Tanken iøvrigt ikke ny.

Dødsfald.

Christen Christensen Lund, født i Skyum, Thisted Amt, Danmark, den 11te December 1801, afgik ved Døden i Manti, Utah, den 14de Maj 1892.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).